

i smrt dodirivao. I rastao do gore. Izazivao oblak i skrivene crteže neba. Pjevao i tonuo. Dublje od korijena. Dublje od sebe sámoga.

Bože. Uporište moje. Naše. Željā i naporā. Tu sam. Tu smo. »Na sliku i priliku« Tvoju — nismo marionete. Ni roboti. Ni igračke. A mogli bismo biti i gori. Poniziti se do stvari, lešine i lešinara. Bez Tebe. Bez priznanja da smo i rastočeni i rasplakani, obeshrabreni i obespravljeni, ako Ti ne vikneš ili samo šapneš da si blizu.

I da nije definitivno rješenje ove naše mučno održavane egzistencije u mirenju s »glasom vapijućeg u pustinji«, makar u ime ljudskog dostojanstva. U narcisoidnom koketiranju sa svojim duševnim i duhovnim nazovi ljepotama. I od njih — boli.

Duše Jakosti. Samo smo posude sunca. A može ih ispuniti i blato, srušiti mećave i orkani.

Plač je ljudski. Izlazi iz srca. Suze su bistrije od kiša i rijeka i mora. Kad oplakuju odsutnost Oca. Kad mole. Kad je u potrebe i u zaklinjanju Očinske nježnosti omrazuju tijelo, ako se u nebo ne pretvori.

Bolesni smo. Nismo sveti. Svejedno, u nagovještaju Dobrote, sveta je želja, sveti mali pokret odanosti, malo priznanje da smo i veliki, ako Ti hoćeš.

U ovom vremenu-nevremenu. U ovom trajanju od Prapostanka do granice određene od uzvišene Volje: čekamo... Mi male posude, kandila i posvećena ulja. Svijetlimo. I gasimo se, na mahove. I ta igra naše nestalnosti i Očeva mudrog iskušnja — traje. Sve je u trajanju. U želji. U naporu da traje. Da ne plane u kozmičke prostore, ispisujući cijelim bićem posljednje, oporučno, zavjetno izvršenje.

NE UZNEMIRUJ SE, DIJETE MOJE

Stjepan Lice

ne uznemiruj se,
dijete moje,
i hodi blaga i pristupačna srca
kroza svoje dane

neka ti koraci budu bezazleni
i neka ti bude poznato
da ravni putovi
nisu najkraći putovi do mene

okusi svaki svoj korak
da bi me prepoznao u svakome dahu
i ne odašilji svoje srce pred sebe;
neka je ono odano svakome tvojem pokretu

ne izbjegavaj ničiju nevolju
da te bijeg ne slomi
i odazovi se vedro svakoj boli
koja oblikuje tvoju dušu

nemoj zaobići nijedno biće
i nemoj prečuti nijednu srodnost
ne odvajaj let od posrtaja
budi strpljiv s treptanjem svojega bića

ako si nakanio da me čime obdariš,
razdaj sve kako bi ti se ruke ispunile
i dodaj posve siromašan i malen
jer samo ćeš me tako moći obogatiti

ne plaši se, dijete moje,
i ne žalosti zbog onoga što ne možeš;
prioni uza svoju krhkost
i odluči se
ukloniti ću svaki kamen
s tvojega puta,
dijete moje,
da se ne spotakneš
i da se ne ozlijediš kada padneš;
svojim ću rukama
popločiti tvoje putove

namjeriš li se kada
na neki kamen,
vjeruj mi,
on nije ostavljen da ti naudi;
htio bih
da se uspneš njime
da ti više svjetla pokažem

namjeriš li se kada
na neku neuočljivu jamu,
vjeruj mi,
ona ti nije podmetnuta da propadneš;
htio bih samo
da se uspnem do tebe
da te zagrlim

ne plaši se tame
i ne daj se zastrašiti od utvara,
hrabro pođi preko vjetrometine;
ma kakvi vjetrovi puhali,
u mene ima dovoljno vatre
ma koliko se puta
tvoja svjetiljka ugasila

i znaj,
dijete moje,
ovi su dani i koraci kamenčići
od kojih bih volio
da ti i ja — kao u igri —
složimo mozaik našega susreta
ljubavi koja je ljubljena

za te je plaćena cijena,
dijete moje,
cijena iznad svake cijene
plaćena je cijena tvojega života
za vrljeti i ponore tvojega imena
za sunce u tebi
sve je dano
sva je patnja za tebe isplaćena

isplaćen je
svaki tvoj korak

kojim nisi išao k svjetlu
isplaćena je
svaka gruba riječ

i strah
kojim si zatvarao sebe

spokojno podi
jer sve je za tebe isplaćeno
da te mijene dana ne slome
da suza ne presuši izvore u tebi
da ti bol ne bude poraz
i da ne moraš tražiti opravdanja
što ti je srce ljudsko
i što koračaš između sna i praha

ne dopusti da te itko uvjeri,
dijete moje,
da moraš platiti otkupninu
izmirivati dugove svakoga dana;
tek neka ti srce ne bude malo
jer za tebe je plaćena cijena zemlje i neba
ne cijena trgovačka
za tebe je plaćena cijena ljubavi

evo
idem pred tobom,
dijete moje,
svakom stopom tvojega puta
pomna srca prolazim
po raskršćima ti ostavljam svjetiljke
da ti kažu kamo ti valja poći
o da ih prolaznici i vjetrovi ne pogase

idem pred tobom,
dijete moje,
svaku bol i svaku radost
što na tebe čeka
svom dušom proničem
i svaki osmijeh, svaki mûk, suzu, pjesmu
svako odmorište i čežnju cjelivam,
kako bi s tobom bili mudri, kako bi ti bili krilati

kad bih te i samo stope tvojega puta poštedio
kad bih te i samo jedne rane oslobodio,
dijete moje,
to ne bi bila ljubav
ta time bih te onemogućio
da dorasteš do sebe
da ispuniš svoj život
i uđeš u svjetlo

nije malo to što se od tebe traži,
dijete moje,
a ja ti nemam što dati do svoje ljubavi
i ne umijem ti reći
koliko će te ona grijati
u odveć studenim noćima
koliko jačati među odveć tvrdim rukama
koliko krijepiti posred bešćutna vremena

ali ma kamo išao
i ma što ti se zbilo,
dijete moje,

htio bih da znaš
da ja idem pred tobom
i da je sve kroza što prolaziš
povijest i mojega života
i da je ljubav
premda je katkad bolna,
jedini put

KAMO GOD POĐEŠ
bit ću s tobom
i vazda pred tobom
prostirati stol
zebnje i zanosa
vjernosti i prezira

posluživat ću te
patnjom svakovrskom
i nerazumijevanjem
i novom nadom
i čežnjom neugasivom

obilovat ćeš
zauzetošću za druge
i tihom sućuti,
samoćom i mrlkom
i rukom onemoćalom

krijepit ću te
dobrim okom
ohrabrenjem u prolazu
kojem se ne nadaš
i dobrim mislima i željama
za koje nikada nećeš doznati

nudim ti ono
što i sam imam
kruh je to
koji sam i ja blagovao
kruh koji iscrpljuje tijelo,
ali siti dušu*

* Izbor iz neobjavljene zbirke *Djeca Betanije*.